

مَن رَیْبِم اِی هِنْدَه
تَلَد دِگَات

ای هِنْدَه مَن آن رَیْب رَا رَفِگَام اَرکِیْبِه قَوْم جِها حِمْ اَشکِیَار

ای هِنْدَه اَمروز اَمَدی سَوَاسِر اِی هِنْدَه مَن رَیْبِم بَنگَر جَوَر قَوْم عَدَوَان
بِی هِم دِید نَد گِشِیدِه اِی بَیْیَلَا قَدَم لَحْمِده کِشِید و جَان مِیبارم

حَق داری شَناسی مَرا اِی هِنْدَه کُور چُونکِه شُدَم اَفْرَدِه و نَالِدُ مَحْرُور
دانی حِیثی مَن شَدِه غَلَطِیده دَرخُون وَاَر دُورِیهِ او اِیچِیْنی شُد روزگار

هِنْدَه نَدَانی مَن چِرا دِیدَم ز دُورَان اَنگَر ز مِیْن کَرِیلا بِاَحَال حِیْرَان
اَشکِی کِه دَهر صَبِیح و مَآرِیْم ز جِیْشَا اَر دَاغ عِیْشَن رَشِید تَا جِدا م

ای هِنْدَه اَر جَوَر بَزِید اِی غَم بِیَاکُد هَآ اَمَر جَوَر کِیْنی عَروِیَه سَیْس عَرا شَد
خُون کَرش بِر کِش اِیَا هِنْدَه حَنَاسُ د وَاَر مَی بَرَقَتِ آن قَام وَاَلاتِیَار م

بِر کِش اِکَر اَمَدِه اِی هِنْدَه عَکِیْر وَاَر تَشکِی حَاشی رَهَاشَد طُغَل بِیْشِیْر
اَرکِیْبِه آن هَر مَآه بِی جِرا تَقْصِیر گوید رُیَا به اِی بِر حَیْان غَم کُشَام

از جا
 هنده جو بخت ای سخی پرخوا
 ز دستم برهم بگفتا با چه خوفا
 ز دیدن توئی حاکم بر گوید چه بود
 در روز محشر آن یزد ای گلعدا

گوید یزد کینه یی ای زلیخا زار
 اینها هستند خارجی روزم خود تار
 رفیقی سیه بادا بنزد سبیل مختار
 گوید فراتی زین عشق می بیقرارم